

KREATIVNA LEKTIRA

Na satu hrvatskoga jezika obradili smo Priče iz Vukovara Siniše Glavaševića na zanimljiv i kreativan način. Izulacili smo priče i u njima tražili poeziju. Na početku je bilo teško, ali brzo smo se snašli.

PRIČA O SVEMIRU

Nešto mi govori da je čovječanstvu već navrh glave ovo što ima pa bi htjelo da samo sebe satre. Ovaj naš svijet bio je sklon tome među prvima, a posljednji je došao do sebe. Za najmanje vremena stekao je privilegije koje može imati, uz najmanje napora uspio je u životu, ali je, neprestano pogleda uprtog prema zvijezdama i nebeskom plavetnilu, težio da ga kvari. Taj izvor i bit svemira, kad bi to imao, ne bi opet bio zadovoljan. A kakve bismo priče onda pričali, čemu bismo težili, kojim idealima, kojoj zvijezdi? Zašto bi djeca pristala da rastu pod nebom bez zvijezda, pod nebom bez neba i kako bi to izgledalo? Kako bismo snivali i gdje bismo uostalom vješali mjesec da se odmori poslije naporene noći da bi nebu dao nebesku boju? Čovjek je nezahvalan u svojim gladnim nezasitnim htijenjima. A svemir, beskrajan kao mašta, traži one najodvažnije sanjare koji neće dirati njegove uresе. Svemir udiše željno sve avanturiste, vječite mladiće, one koji su spremni na sve, koji hoće gore da bi bolje vidjeli i pomogli drugima koji svojom vedrinom bude preskozorja i šapuću najdivnije riječi u ušce budućnosti, ono što nitko od njih ne zna, ono što svi misle da je nestvarno, a nije. Svemir hoće pjesmu, pjesnika, hoće dušu čovječanstva, a ne njegovu prljavu nadu da će podčiniti svemir. Takvih je malo jer ih oni zli satiru i podmeću im noge. Sreća je dodirnuti zvijezdu. Do nje je dug put.

Lenućana Ćoljanović, 8.c

PRIČA O MORU

Poznajem neke koji neprestano brode svojim maštanjima po moru. Razapnu jedra u svojim očima, poljube svoju nesreću, mahnu neshvaćenim ljubavima i pođu u iskrišta. Oni koji ostanu na obali, čude se i mašu putniku, dive se njegovoj hrabrosti i plaču na rastanku. Dugo dovikuju za njim da se vrati, da je more opasno i da neće jahače po svom nedogledu. Ali mornar kojega već hvata radosana vrtoglavica i opijaju ga morski vjetrovi i struje, ne čuje i ne vidi obalu. Njegovo oko hvata galebove i beskrajnu plavet i već sriče prva slova ljubavi. Prolaze dani, šibaju oluje, dišu sve rane koje su obale mornaru na sjećanje dale, gori sunce. Iskušava more i grli u beskraju nebo, i tu negdje - i negdje pluta čovjek. Sam u vječnoj suprotnosti. U odnosu prema ljudima velik, u odnosu prema moru sličan poput kapi što more šalje da bi ga peckale i bole. I tu u plavetnilu svijeta gdje nastaje riječ more i mornar, u ljubavi, zagrljaju, prenose život.

Mnogi od mornara nikada se i ne vrate na obalu, nego se poklanjaju vječosti i bajkama.

Dok spavam, ponekad sanjam da sam plovim morem; usamljen i sretan.

PRICA ZA RODITELJE

Najljepše je imati djecu jer djeca su **budućnost**, oni su nada u bolju sutra, vjera da će ono što slijedi zaštititi starost. Kad čovjek ima djecu, tada **je** sve bolje, jer kada vas svi napuste, opet vam ostaju vaša djeca.

Sve to pak povećava vašu **odgovornost** jer, ako želite bolju budućnost, onda morate svim silama nastojati da tome i sami pridonese. Naučiti djecu da se smiju, da misle lijepo, da ih upozorite da njihova bijanja ne budu veća od nebeskoga svoda, da njihove ruke ne prljaju ničija djetinjstva, i ničije želje, morate ih jednostavno naučiti da ljube. Jer tko ljubiti zna, toga ljube. Ljube njegova nastojanja, toplinu njegove dobre ruke, njegove poglede. Oni drugi, oni čije su misli crnje od najtamnije noći, oni čiji se obrazi ne žare ljubeći i čija se riječ kida na paučinaste niti kada kreće u neuhvat, oni drugi mogu istezati svoje vratove iznad površine životnoga tijeka, mogu se vješati o ramena hrabrih plivača, **ali** ih struja ipak vuče dalje od obale, i dublje u mrak. Ti kojima noć ne **služi za zagrljaje**, u kojima mjesečina ne zatvara noći i koji truju **ljepotu** svojom nazočnošću, tonu i prije nego što zaplivaju. Ako imate djecu, pogledajte ponekad u **plavi atenski svod** pa ako među zvjezdastim kriješnicama spazite makar jednu kojoj biste željeli biti bliže, sjetite se djece, jer čak ako vi u tome i ne uspijete, umjesto vas sve će to učiniti vaša djeca.

Odgovorite na sva njihova pitanja, nađite vremena za njih pa makar **morali poslije** čitati i stare novine, poljubite njihove dobre djetinje snove, učinite da njihove čudesno blistave oči vide samo **dobra svitanja**, vedre dane **i velike zvijezde**. Ne dopustite da njihovu maštu satire zlo. Ne dajte da vaše dijete odraste ako je njegova radost veća u uzimanju negoli davanju.

Zaustavite svijet, zaustavite vrijeme ako ne stignete dati djeci sve što im treba da odrastu u čistoj ljepoti, jer za ono što se sada događa, nisu kriva djeca.

Kad čovjek bolje razmisli, djeca su još jedino dobro koje je čovječanstvu ostalo. Sve drugo uništeno je u nastojanju da sitni ljudski stvor bude veći od misli, od riječi – od Boga.

PRIČA O ŽIVOTU

Koliko puta ste zastali na dugim ispunjavajućim etapama života pitajući se sa strahom i zabnjom što će vam sve to? Što očekujete od života, a što trežite od tuđih života? Što ste radili cijel **život** i za koga? Postoji li pitanje koje u sebi izravno ili neizravno ne nosi smisao **besmisao života?**

Postovani, ako ste uspješni potrošiti barem dvadeset svojih godina i ako bez srama pogledate svoj lik u zrcalu, ne misleći pritom o neprijateljima, i kad vaše riječi jasno i ugodno odjeknu u **slušateljevu uhu, nije to život.**

Njemu je patnja, ali kad iz svake izadete **čarobna** jedno bogato iskustvo, onda je to dobar **živa život je** **stvar** sitnih tajnih **pogleda, nekih** valjkastih šaputanja koja s južnim **jetrovima nužno nose** **jedine, život je more** puno pjene koja se razgrađuje i iznova stvara **ljubeci nepredvidljivost obala, život je nebeska snaga** koja stvara; život je najljepša bajka u **kojoj ima nemani** **zvijeri** ali koje pobjeđuju mali ljudi, patuljci; život su boli i radost **istodobno, život su korajni otoci** **i** **što njih se dolazi samo jednim putem. Zato je toliko putnika u svijetu** **jer svi traže samo taj jedini put, a njega nema. Onaj tko ga nađe, ostaje u bespuću radosti, u nesagledivosti širina i prostora** **koji dišu drukčije.**

Život **su pogledi, život** **su djela** **život** **su svi svjetovi** koje čuvate za sebe, a ipak ih morate **djelati, i ne pomislajte na neki drugi i bolji život. Iskoristite ovo što vam se nudi sad, dok ovo slušate i pitate se što je ovome, zašto troši život govoreći.**

Život **su naše želje** **nepravilno raspoređene, to su vaše misli** koje drsko ulaze u tuđe živote **i** **tuđe domove, život ne priznaje ljubav, u životu nema čekanja jer život ide i ako nisi brz i spreman, ako se nadaš da su i** **zasluge** **tolike da imaš prava ma povlastice, onda je to greška, onda si i ti gubitnik, onda je kraj. Onda više ni tebe nema u životu.**

A to nije dobro.

PRICA O VAGABUNDIMA

Jeste li ikada pomislili da biste ikada mogli ostati bez svojega doma? U svojoj biti jeste li tražili mogućnost spasenja za one koje ste nekadne vidali na ulicama i po uglovima? Ta stotina ste puta bivali ljutiti što stoje baš tu, na mjestu gdje ne bi smjeli biti, neki od vas čak su ih upućivali riječi pogrde. A sada je došlo vrijeme da pojмимо dubinu njihovih tuga i radosti. Da se zbratimo u jednakosti neimanja. Da se iznajmimo iz temelja. Ako su ljudi koji pod zvjezdama nemaju dom? Svjetske skitnice tragaju za nekom tamnom, za izgubljenom srećom, nose ih skutnje i nesavice. Oni su najveći pratitelji noći, vjerna pratitelji zvezda koje padaju u ponor čovječanstva, ali ih još održava neka nevidljiva sila, hodaju nekud, samo njima poznatim putovima, prema samo njima poznatim ciljevima. Usamljenici, lutalice, čudaci, pobjednici i gubitnici, heroji i žene. Žive za one koji su svoje živote pretvorili u pakao. Hladnoća i kiša, snijeg i mekoća trave bolji su od tuge. Put je dug mnogima još tu baš proći, i do najudaljenijih mjesta stići, pa ni onda nije kraj puta. Ponekad kad noću koracam pustim i razrušenim ostacima gradskih ulica, pitam se koliko bih mogao odmaknuti i kamo bih stigao ako bih tako nastavio. Stižu mi odjeci vlastitih stopa, a ne želim ubrzati, ni stati. Jednostavno, čim mi se da se ne mičem s mjesta. Ne plaše me tišina i koraci, ni noć, nito me plaši mogućnost da će mi se netko pokrasti i pokušati me skrenuti s puta na koji sam se odvažio i kojim želim ići dok ne stignem.

PRIČA O DOBRU I ZLU

Raspeti između dviju krajnosti, ljudi preživljavaju otkako se pamti ljudski rod. Uvijek razmišljajući što je bolje, za koga i s koliko. U tom viru vrijeme je od nas učinilo kalkulante, zelenaše i trgovce. Neki su držali da ako odmah čovječanstvu daju sve od sebe, onda ništa neće ostati za njih. Pa su malo pomalo otimali vlastito dobro u zamjenu za trenutak zla. Ali čovjeku nikad dosta pa je uzimao sve više dobra, a činio sve više zla. I zato je sad došlo vrijeme da se sravine računi, da se vidi tko je što uzeo, a tko dao. No, prijevara onih koji uzimaju nečuveno je veća, svi koji su davali, sada se nemaju čemu dobrom nadati. Oni mogu opet davati dobro i sljedeći put biti oprezniji. A oni koji su sve svjetsko dobro uzeli i još ion nije dovoljno, jer imaju previše zla u sebi, njima će biti najteže. Njih će njihovo vlastito zlo do groba dotjerati.

GRADU HEROJU NA SPOMEN

*Stihovi koji su nastali ostaju Siniši
i našem Gradu Heroju na spomen.
Zahvalni smo im za slobodu koju
danas imamo.*

Učenci 8.c razreda, OŠ Mate Lovraka, Kutina

OŠ Mate Lovraka, Kutina

Mentorica: Tamara Mikša, mag. educ.